

Labdien!

Esmu nākusi no Māras zemes Latgales. Bērnība un skolas gadi ir pagājuši Aglonā, studiju gadi - Daugavpilī. Vēlākais ceļš aizveda uz Jēkabpili, kur 35 gadus nostrādāju par latviešu valodas un literatūras skolotāju. Biju laimīga, dzīvespriecīga, darbīga, jo man bija viss – ģimene, bērni, darbs, māja, draugi... Jā, bija, bet nav. 52 gadu vecumā visa mana bezrūpīgā dzīve sagriezās kā viesulī, kurš uznāca negaidot.

Viena pneimonija, otra, trakais brauciens pa slimnīcas koridoriem uz reanimāciju un sanitāres replika: "Viņa mirst!". Tad sekoja vārdos neaprakstāms stāvoklis starp šo Sauli un Citu pasauli, kurā es nepārtraukti melnā, melnā tumsā meklēju savu zaļo Audi. Un tikai tajās sekundēs, kad kaut kur tālumā atradu mašīnu, uz īsu mirkli atgriezos realitātē. Lūzuma punkts bija tajā brīdī, kad atvēru acis un pie gultas ieraudzīju dēla seju. Pirmais jautājums: "Dēliņ, kāpēc tu raudi?"

28 dienas reanimācijā, 2 mēneši Jēkabpils slimnīcas Infektoloģijas nodaļā, tad brauciens uz Stradiņa slimnīcu un pirmā tikšanās ar dakteri Andri Skridi. Pēc vairākiem nopietniem izmeklējumiem tika konstatēta retā slimība pulmonālā arteriālā hipertensija. Toreiz es pat dzirdējusi nebiju, ka ir tāda diagnoze.

Tā sākās mani ciešanu un izmisuma gadi. Slāpšana, galvas reiboņi, sirdsklauves, nespēks, nogurums... Nu jau gandrīz 4 gadus sadzīvoju ar zāļu pumpi, iekaisušu un bieži vien strutojošu roku, kur ievadīts katetrs, 5 gadi naktī un dienā ar skābekļa koncentratoru un daudzajiem, daudzajiem medikamentiem. Tiesa, reizēm gribas atnest ar roku visam un ļauties drūmajām, depresīvajām domām, bet tad kādu dienu paliek nedaudz labāk, un atkal sasparojos. Kādas var būt sajūtas cilvēkam, kuram no tik daudz kā ir jāatsakās, jābūt atkarīgam no citu palīdzības? Pati nevaru nomazgāties, aiziet uz veikalu, pagatavot ēst, sakopt māju, saklāt gultu, nerunājos par koncertiem, teātra izrādēm, ekskursijām. Kādam tās šķiet pašsaprotamas, ikdienišķas lietas, bet man lielas raizes sagādā pat brauciens uz Rīgu.

Neskatoties uz visām grūtībām, es esmu laimīgs cilvēks. Man vienmēr ir blakus vīrs, kurš pats no daudz kā ir atteicies, lai palīdzētu man, gādīgs dēls un vedekla, meitas ģimene, bet vislielākais prieks par sešiem mazbērniņiem. Vienmēr uzmundrina draugi, kolēģi, bijušie skolēni. Nekad neesmu jutusies vientuļa, pamesta, aizmirsta. Jā, grūti ir pieņemt faktu, ka no "nebēdnes meitenes" esmu kļuvusi par 1.grupas invalīdi, bet jāiemācās pieņemt situāciju un mēģināt sadzīvot ar slimību. Kādreiz ļoti daudz lasīju grāmatas, bet tagad audzēju puķes, priecājos par katru uzplaukušo ziediņu. Optimisms un ticība ir galvenie faktori, kuri palīdzēs tikt galā ar sevi jebkuram, kurš saskāries ar šo smago slimību.

2023.gada aprīlis

Zināida no Jēkabpils (60 gadi)